

לכל החטאות".

ומקשינן: **אי הכי**, שהפנימיות הן העיקר בכתוב, אמאי קתני במשנה "אחד הנאכלות ואחד הפנימיות", דמשמע שהנאכלות משמעות הכתוב הן, והפנימיות נלמדות מריבוי? והלא לדבריך, שהפנימיות מפורשות בכתוב, הרי "אחד הפנימיות ואחד הנאכלות" מיבעיא ליה לתנא לומר, שהרי בפנימיות הכתוב מדבר, והחיצוניות נלמדות מריבוי!?

ומתריצין: אכן **תני** במשנה "אחד הפנימיות ואחד הנאכלות"!

והוינן בה: **אי הכי**, דקרא בחטאות הפנימיות הניזאות מיירי, הטאת העוף נמי תיטען כיבוס, שהרי גם היא, מתן דמה קרוי הזאה?

ומתריצין: הא **מיעט רחמנא** חטאת העוף מ"זאת".

והוינן בה: **אי הכי**, חיצונה נמי לא תהא טיעונה כיבוס, לפי שנמעטנה מ"זאת"?

ומתריצין: הא **ריבה רחמנא** חיצונה מ"תורת החטאת".

והוינן בה: ומה **ראית** לרבות חיצונה מ"תורת" ולמעט עוף מ"זאת", אימא איפכא, ונמעט חיצונה ונרבה עוף?

ומתריצין: **מסתברא**, הטאת בהמה חיצונה הוה ליה לרבוויי. שכן היא דומה לפנימית בדברים הבאים: בהמה, שחיטת, צפון, וקבלת כלי, וקרן ואצבע וחודה ואישים.

ומקשינן: אדרבה! הטאת העוף הוה ליה לרבוויי, שכן היא דומה לפנימית בכך שהיא נעשית בהזאה כמותה?

ומתריצין: מכל מקום, הנך דחיצונה, הדברים שהם דומים בהם לפנימית, נפישין, רבים הם משל עוף.

בחטאת בהמה חיצונה, אם הכניס דמה קודם זריקה אל ההיכל, על מנת להזותו שם לכפרה, נפסל הקרבן. ודוקא אם נכנס הדם אחר שנתקבל בכלי שרת. אבל אם הכניס את הבהמה עצמה אחר שחיטה כשהדם בצוארה. אינה נפסלת בכך —

בעי רבי אבין: הטאת העוף שהכניס דמה בעודה בצוארה אחר מליקה, וקודם הזייה, בפנים בהיכל, מהו שתיפסל?

וצדדי הספק הם:

האם צוארה של חטאת העוף ככלי שרת דמי, שהרי אין דמה של חטאת העוף מתקבל בכלי שרת, והיה מקום לומר שצוארה, שעליו מקלח הדם ככלי שלה הוא נחשב, ומיפסיל הדם שבצוארה כאשר הוכנס פנימה כאילו הכניס את הדם בכלי להיכל.

או דלמא צוארה של חטאת העוף כצואר בהמה דמי, ולא נפסלה בהכנסת דמה פנימה כשהוא על צוארה, כי "וכל חטאת אשר יובא מדמה" אמר רחמנא, ולא שהכניס הדם עם בשרה?

תא שמע: פירכסה חטאת העוף לאחר שחיטה, ונכנסה לפנים, וחזרה לחוץ, כשירה.

ומדייקת הגמרא: הרי לא התקבל דמה בכוס,